

mikið sýnist mér vera eftir af því og ýmsum þeirra stafa sem bent hefur verið á að hafi verið skafnir út úr bókinni að ófyrirsynju. Þó er það torgreint vegna þess að fyrsta blaðsíða Konungsbókar er bæði máð og óhrein — ekki síst á þessum stað.

Skýring Björns M. Ólsen á mismunandi lesháttum Konungsbókar og Hauksbókar er því líklega rétt, að því breyttu að það hefur ekki verið skrifari Konungsbókar sem hefur hlaupið yfir *ur*-bandið í uppskrift sinni, heldur hafa uppskrifendur og útgefendur Konungsbókar gert það vegna þess að bandið var máð.

Rétt mun því að leggja fyrir róða þær skýringar á Völuspá 2.6, sem eru reistar á leshættinum “ivípi”. Nóg er samt. S. K.

ÁTTATÁKNUN Í MÖÐRUVALLABÓK

Í LJÓSPRENTI Möðruvallabókar (Corpus Codicum Islandicorum Medii Aevi V (Kh. 1933), 21) og Sagas of Icelandic Bishops (Early Icelandic Manuscripts in Facsimile VII (Kh. 1967), 28–29) eru leidd nokkur rök að norðlenskum uppruna Möðruvallabókar (AM 132 fol.).

Einar Ól. Sveinsson hefur vakið athygli mína á leshætti í Njálutexta Möðruvallabókar, sem bendir í sömu átt.

Í frásögn af eftirmálum á alþingi eftir Njálsbrennu eru þessi orð lögð í munn Snorra goða: ‘. . . ekki munu vjer eptir ganga, hvárt sem þeir hörfa með ánni [þ. e. Öxará] norðr eða suðr’ (Njála (Kh. 1875), 139. kap., 117.–118. l.) Samkvæmt lesbrigðaskrá útgáfunnar hafa nær öll þau handrit sem notuð eru lesháttinn ‘norðr eða suðr’, sem hlýtur að vera upphaflegur, en Gráskinna (Gks 2870 4to) hefur ‘austr eða vestr’ og Möðruvallabók ‘út eða suðr’. Orðalag Möðruvallabókar er að sjálf-sögðu merkingarleysa í þessu sambandi, en á Norðurlandi eru ‘út’ og ‘suður’ andstæður, og orðalagið er því í samræmi við norðlenska málvenju (sbr. E.Ó.S., Brennu-Njáls saga (Íslenzk fornrit XII, Rv. 1954), xcvi).

Fyrir það er ekki að synja að þetta lesbrigði Möðruvallabókar hafi komið upp í forriti hennar, sem þá hefur verið norðlenskt, en ætla mátti að skrifari hefði leiðrétt slíkt orðalag, ef hann hefði verið úr öðrum landshluta. S. K.